

Volk Slave in njegova družina

Alenka KLOPČIČ
Ilustrirala: Nina Meglič

Volčje zavijanje

"Auuuuu! Auuuuu!"

Volka Slavca je prebudilo oddaljeno volčje zavijanje. Prihajalo je s sosednjega hribovja, za katerega pa se je zdaj že vedelo, da je zelo daleč. Že nekaj dni je minilo, odkar je zapustil svoj trop in se potikal po bližnjih gozdovih. No, morda niti niso bili več zares bližnji ...

"Auuu!" se je zaslišalo, ko je Slavc spet zaspal. Čeprav je bil nočna žival, je bil preutrujen, da bi jo popihal. Vedel je namreč, da je kot mlad volk na ozemlju drugega volka ne bi dobro odnesel.

"Grrr ...," je zaslišal Slavc preteče renčanje tik nad svojim uhljem.

Ko je odprl oči, je zagledal volka, ki je bil večji od njega in tudi malce temnejšo dlako je imel, oči pa so mu v še vedno temni noči, ki pa se je že počasi prevešala v jutro, rumeno sijale. In to prav vanj.

Še preden je uspel dvigniti glavo, ga je temni volk z zobmi stisnil za vrat in ga potisnil ob tla. Slavc je zacvilil.

"Saj grem, saj grem ...," je izcvilil, kolikor mu je sapa dopuščala. Napadalec je popustil stisk.

"Slišiš? Potujem samo skozi tvoj gozd," je malo manj cvileče dejal Slavc.

"Dobro," je odvrnil temni volk in povsem izpustil vrat tega tujega volka. "Naš trop ima dovolj svojih mladičev."

Ko je to rekel, je odstopil malce od Slavca, da se je ta končno le dvignil na vse štiri, temnega volka pa je v tem trenutku iz teme

obstopilo še osem odraslih volkov in trije mladički. K volku je pristopila le čudovita volkulja, prav tako temnejše dlake, za njima pa so se malce nerodno prestopali še trije zasopli manjši volkovi. Zdelo se je, da so njihovi mladiči. Nihče med njimi pa ni vedel, da je njihov oče ravnokar pregnal z njihovega ozemlja volka, ki bo nekoč največja volčja legenda.

"No, saj tudi jaz nisem več mladič," je plaho odvrnil Slavc in gledal bolj v tla in ne temnemu volku v oči.

"Kaj si rekel, mali?" je spet zarenčal vanj temni volk. Slavcu se je zdel neizmerno siten in nehote se mu je naježil hrbet. Na srečo napadalec tega ni opazil, sicer bi verjetno takoj planil nanj.

"Emm, da, že odhajam," je spet povetil glavo Slavc. Ko je previdno stopil mimo temnega volka, je opazil, da je ta tudi precej višji od njega. "Morda pa sem sam res še vedno mladič," je pomislil.

Ko je zapustil tuji teritorij, ki mu je očitno vladal temni alfa volk s svojim tropom, mu je prav odleglo. Bil je v trenutku buden, čeprav je jutranja zarja šele risala svoje obrise. Sklenil pa je, da jo bo v prihodnje, ko bo zaslišal volčje zavijanje na nekem novem ozemlju*, zagotovo pobrisal. Utrujenost gor ali dol!

* Teritorialni volkovi na svojem ozemlju ne trpijo nikogar in niso nikoli prijateljski do tujih volkov. To niti ne smejo biti, ker si le tako zagotovijo, da so oni edini volkovi, ki lovijo na danem območju. S tem preprečujejo, da bi bilo tam preveč volkov, ki bi pojedli preveč divjadi. Tako bi te na koncu zmanjkalo – ravno teritorialni sistem volkovom omogoča samoregulacijo njihove številčnosti in ohranja ravnovesje v naravi.

Konj Filip in krava Mara

"Mmm," se je obliznil volk Slavc, ko je iz daljave in varno skrit za gostim grmom opazil čredo krav. Bil je že hudo lačen, saj več kot teden dni ni zaužil niti koščka mesa.

Še dobro, da se je, preden je zapustil svoj trop, zares dobro najedel.

"Že prihajam, kravice moje!" je vzkliknil sam pri sebi in švignil proti bližnjemu pašniku, kjer so se mirno pasle krave. Vsaka je bila

druge barve ali drugačnega vzorca in Slavcu so se zazdele prav lepe, ko je tekel proti njim. Ob tem pa se mu je iz gobca pocedila slina.

Ko je že skoraj skočil na prvo kravo v čredi, ki mu je bila najbližje, je ta dvignila glavo. Oči so ji skoraj izskočile iz jamic in hipoma je glasno zamukala: "Muuuuu!"

"Njen "mu" se je gotovo razlegel čez ves gozdni svet," je pomislil Slavc, a ker je bil že v napadu in grozno lačen, se ni nameraval kar umakniti. Se je pa ustavil in v sekundi, ko je med volkom in kravo zavladal mučen premor, se jima je od strani približal konj. Nadaljevanja se Slavc ne spominja ...

"Hej, ti. Kaj bi rad?" je Slavc sitno iztisnil skozi zobe, ko je še vedno ležal na tleh mehkega pašnika.

Vanj je ravnokar z glavo dregnil velik konj in zarezgetal. "Ne, kaj bi ti rad?" je odvrnil rjavi konj, ki pa je imel od oči pa do nosa belo črto, na katero je bil zelo ponosen.

"Kaj ...?" je zdaj bolj zmedeno vprašal Slavc in se slabotno dvignil na noge. "Zdaj me očitno še konji pretepajo," si je mislil.

"Nič, kaj," je bil neprijazen konj. "Prideš sem in meni nič, tebi nič želiš napasti kravo Maro."

"Koga? Maro?" se je posmehnil Slavc.

"Ja, Maro. To sem jaz, lepo prosim," se je malce naduto vmešala krava Mara. Volk je opazil, da je okoli njega stala kravja čreda, poveljeval pa ji je očitno ta zoprni konj.

"Kaj ti nimaš imena?" je bil zajedljiv konj in butnil še enkrat z glavo v sivega volka. S tem mu je hotel pokazati, da je še vedno močnejši od njega, četudi volk stoji na vseh štirih.

Slavc, ki je čutil, da ima tace še vedno čisto mehke, je sedel. Kar bo, pa bo, očitno pa mu tudi krave niso namenjene.

"Imam. Slavic sem," je ponosno odgovoril. Nekaj malega ponosa je pa kot volk še vedno imel.

"No, Slavic, jaz pa sem Filip in ti ne bom dovolil, da bi kakor koli ogrozil našo čredo," je zarezgetal konj.

Kaj si želi vsak volk

"Kaj sploh hočeš v življenju?" je volka Slavca filozofsko vprašal konj Filip, ko je spet padla noč in se je sivi napadalec vrnil iz gozda na pašnik.

Tokrat je bil njegov lov bolj uspešen, saj je spoznal, da je bolj pametno loviti srnjad, kot so to počeli tudi njegovi predniki, kot pa domače živali. Z lovljenjem srn in jelenov volkovi namreč že od nekdaj skrbijo tudi za naravno ravnovesje divjadi v gozdovih. Slavc se je utrujeno počil na tla. Kako dobro je

delo hladno travje, ki ga je ohladil večerni vetrič po tako napor-
nem dnevu. Jutro se je tega dne za Slavca začelo še ponoči, ko
je vanj režal tisti temni volk, potem ga je do nezavesti brcnil
konj, ki mu je bilo ime Filip, in še krava mu je kljubovala!

"Hm," se je zamislil volk, "verjetno to, kar si želi vsak volk."

"In to je?" je dregnila vanj še krava Mara, ki je še vedno pre-
žvekovala okusno travo.

"Družino," je takoj odgovoril Slavc, a obenem se je zdel sam

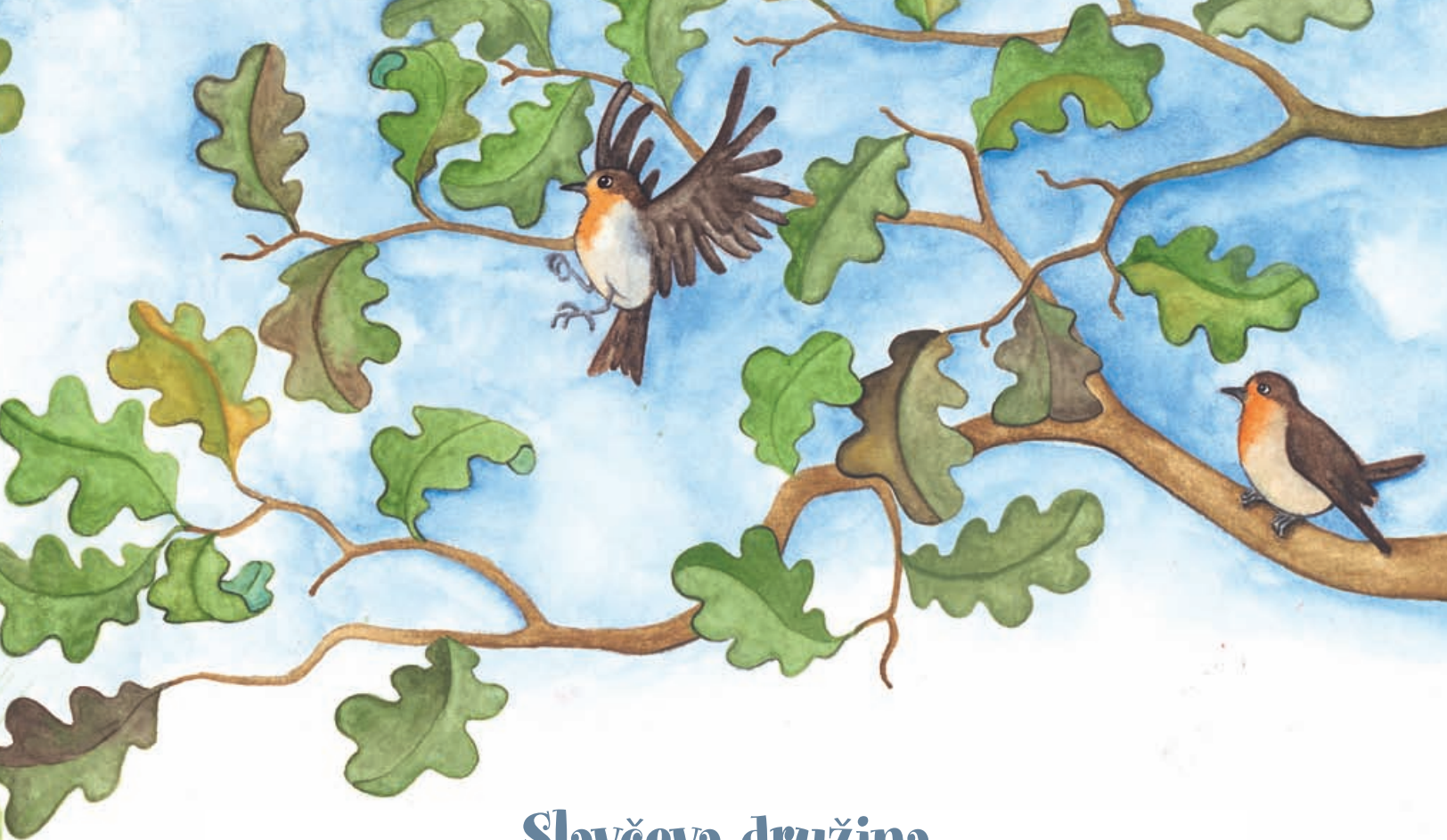

sebi malo beden. "Saj še za svojo hrano in prenočišče ne znam poskrbeti," si je priznal v mislih, a tega ni rekel na glas.

"No, kot vem, alfa volkovi s tem nimajo težav," je pribil Filip in nevede s svojo pripombo še bolj ponižal Slavca.

"Ne, res jih nimajo," je za sekundo sklonil glavo Slavc. "Ampak alfa volk se ne bi ustavil ob Mari, niti ne bi takole čvekal s tabo, ko bi padel mrak," mu je zabrusil. Filip mu je bil všeč, ampak ni bilo ravno normalno, da se volk družil s konjem. Pa še s kravo po vrhu!

Slavčeva družina

Po nekaj tednih, če ne že mesecih, ko je Slavc še kar ostal v bližini Filipovega in Marinega pašnika, se je čreda poslovila. Ponjo je prišel kmet in se jo namenil odgnati nazaj v dolino.

Bližala se je jesen.

"Slavc, Slavc!" je Filip rezgetal v zrak. Toda Slavca ni bilo od nikoder.

"Pusti ga, Filip, morda pa mu bo le uspelo ...," se je konju pridružila Mara, ko je stal na robu pašnika tik pred gozdom, v katerega se je vsak dan vračal njegov prijatelj volk.

"V to sploh ne dvomim," je zarežgetal. Bil je edini konj med samimi kravami in včasih se je počutil, kot da ne spada povsem mednje. Zato mu je Slavčeva družba sčasoma prav dobro dela. In to je bil tudi edini volk, ki mu je konj sploh kdaj zaupal.

"Misliš, da mu bo uspelo ustvariti družino?" je spet podrezala Mara.

"Zagotovo," je brez pomišljanja prhnil konj. "Saj si je eno že ustvaril."

"Res?" je presenečeno zamukala krava.

"No, seveda! Nas!" je Filip dvignil ponosno glavo proti čredi.

"Pa je res," mu je morala pritrditi krava. "In to zagotovo ni uspelo še nobenemu volku," se je nasmehnila. Filip pa je le pokimal.

"Pridi, greva," ga je dregnila Mara in se s svojim velikim zvoncem odzvala žvižgu kmeta, ki je že gnal živino po klancu navzdol.

"Se vidimo, prijatelj," je Filip šepnil sam pri sebi in še zadnjič pogledal proti gozdu, v katerem se je nekje potikal Slavc.

Volčja legenda

ČEZ NEKAJ DOLGIH MESECEV ...

"Mami, mami! Zakaj je naš oči legenda med volkovi?" je nepričakovano vprašal volkuljo Tonko eden od petih volčičev, ki so šteli komaj tri mesece.

"No, kje si pa to slišal?" se je malemu, ki ga je ravnokar bralec prekucnil na bok in ga začel igrivo gristi po vratu, nasmehnila mama.

"Neki konj je menda rekel neki kravi, da je volk Slavc prava volčja legenda, ta pa je to povedala drugim kravam ...," je skušal odgovoriti mali, a mu je bratec preveč nagajal. Tako mu je moral nekaj igrivosti vrniti, nato pa nadaljeval: " ... nato je ena od teh krav to povedala nekemu gadu in ta je nato siknil lisjaku ..."

"In potem je lisjak povedal tebi?" je nejeverno podrezala vanj mama.

"Ne, naši sestrici," je mali pomignil proti mladi volkuljici, ki si je lizala tačke, kot bi čez nekaj trenutkov nastopila na lepotnem tekmovanju.

"Tia!" je z malce nejevoljnim glasom poklicala Tonka svojo edino hčerko.

"Ja, mami?" je Tia dvignila lepo glavico, uhlje pa pohlevno privila nazaj. Ta mamin glas nikoli ni pomenil nič dobrega.

"Si se družila s kakšnim lisjakom?" jo je s pogledom prestrelila mama.

"Kaj? Ne ...," je neprepričljivo odgovorila mala volkulja.

"No, saj me sploh ne zanima, kaj je bilo, ampak enkrat za vselej naj ti povem, da si del tropa in tega se boš hočeš nočeš držala," je bila neomajna Tonka. "Nimaš kaj sama pohajkovati po gozdu, saj si še mladička. Jutri gremo skupaj na pot!" je še pribila, da se je vseh pet volčičev prenehalo igrati. Razen Tie, ki se je morala naprej čediti. Ni ji bilo všeč, da jo je imela mama za čistega mladiča.

"Kam gremo?!" so skoraj v en cvileč glas vprašali drugi štirje volčiči.

"Poiskali bomo nov dom," je sklenila mama.

"Ampak, zakaj?" je vprašal eden od volkcev.

"Zato, ker potrebujemo hrano. In da boste videli, kako velik je naš teritorij," je ponosno odvrnila mama Tonka.

"Naš teritorij? Kaj pa je to? Ja, mama, kaj je to? In kaj je legenda?" so hiteli spraševati volkci drug čez drugega.

"Počasi, počasi, mali moji," je bila strpna volkulja. Legla je na tla, mali pa so se skobacali okoli nje. Enega je imela skoraj na sebi, drugega na svoji levi in dva med nogami. Tudi Tia, ki se je

nad bratci vedla vzvišeno, je pristopicala k mami in nagnila glavo postrani. Tako je Tonka videla, da ima resnično pozornost vseh svojih mladičev.

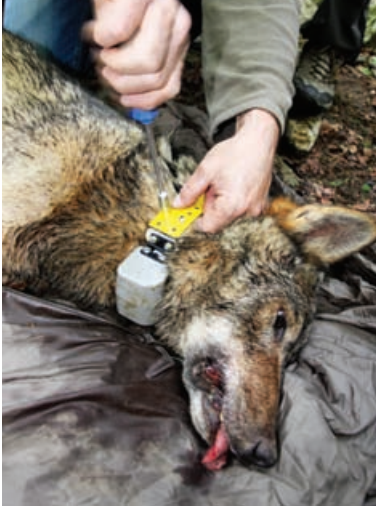
"No, volčiči moji, naš teritorij je naš dom. Po njem se lahko premikamo, kolikor hočemo in kjer hočemo," je začela razlagati, kot bi jim začela pripovedovati pravljico za lahko noč.

"In vaš oče Slavc je legenda, kot krožijo govorice med živalmi, zato ker je prehodil najdaljšo pot, kakršne ni opravil noben

drug volk daleč naokoli, da je dobil svoj teritorij. Na njegovi poti ga niso ustavile ne številne avtoceste ne druge ovire, ki jih v današnjem svetu za nas volkove predstavlja človek ...," je z nadvse ponosnim glasom dejala Tonka.

Ko je že hotela nadaljevati, je pogledala svoje mlade in ugotovila, da že vsi drnjohajo. Le Tia, ki je spala na njeni desni, je zamrmrala: "Pripoveduj naprej, mami ..."

© Miha Krofel

Namesto zaključka ... za malčke in njihove starše ...

Volkovi že od nekdaj vzbujajo strah pri ljudeh, pa čeprav volk ni nevaren za človeka in pri nas nikdar ni prišlo do napada na človeka. Bilo je zgolj obratno; ker je človek v preteklosti volka skoraj docela iztrebil, je danes volk zaščitena živalska vrsta.

Volk je teritorialna žival in živi v tropu, za katerega skrbita alfa samec in alfa samica, podobno kot starši skrbijo za otroke. Tudi v paritvenem obdobju se navadno pariyo le alfa volkovi. Z zgodbico skušam dati le kratek vpogled v volčje življenje, čeprav v resničnem življenju volkovi ne sklepajo prijateljstev z živalmi, kot so konji in krave. Resnica je, da so volkovi mesojede živali, da najdejo hrano pa lahko prepotujejo tudi 40 do 70 kilometrov.

Volk Slavc, ki res obstaja, je resnično prepotoval več sto kilometrov, na svoji poti pa je prehodil vso Slovenijo (biologi so ga opremili s telemetrično ovratnico), velik del Avstrije in prečkal (od severa proti jugu) celotne italijanske Alpe, dokler se ni ustalil ob Gardskem jezeru v Italiji, kjer je našel svojo volkuljo. Tudi Tonka je zares obstajala, a v resnici ni bila ona Slavčeva izbranka, kot članica tropa *Vremščica – Nanos* je živela s svojimi mladiči na območju Notranjske in Primorske. Obstajala je tudi mlada volkulja Tia, ki v resnici ni bila Tonkina hči, je pa bila članica tropa Rog na Kočevskem. Obe sta bili žrtvi odstrela.

Mladi volkovi začnejo zapuščati brlog po osmih tednih. Žal pa prvi rojstni dan dočaka le približno slaba tretjina volkov. Vzrok za visoko smrtnost je poleg raznih boleznih tudi pomanjkanje hrane. Več o volkovih lahko najdete na: **www.volkovi.si**.

Za strokovni pregled in usmeritve pri pripravi zgodbe se zahvaljujem biologu Mihi Kroflu. Prav tako se mu zahvaljujem za fotografije volkov, ki so bile navdih za nastanek pričujoče zgodbe in jih lahko vidite na prejšnji strani.

Avtorica

Alenka Klopčič

Volk Slavic in njegova družina

Ilustrirala: Nina Meglič

Knjižna zbirka: *Gozdne šapice*

Lektorirali: Breda Munda in Zdenka Meglič

Oblikovanje in grafična priprava: Jamaja, Maja Rostohar

Izdaja: Eko knjiga d. o. o.

Ljubljana, maj, 2013

1. natis, 1. izdaja

CIP – Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-93-32
087.5

KLOPČIČ, Alenka

Volk Slavic in njegova družina / Alenka Klopčič ; ilustrirala Nina Meglič. –
1. izd., 1. natis. – Lukovica : Eko knjiga, 2013. – (Gozdne šapice)

ISBN 978-961-93301-7-3
267070720

Vse pravice so pridržane. Noben del te knjige se brez pisnega dovoljenja avtorice ne sme v nobeni obliki reproducirati ali z uporabo elektronskih sistemov predelovati, kopirati, tiskati, razmnožiti ali razširjati. Brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedano javno objavljanje knjige ali njenih delov, distribuiranje in dajanje v najem.